

РЕШЕНИЕ

№ 25684

гр. София, 02.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14
състав**, в публично заседание на 11.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **9026** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

С жалба, вх. № 25279/23.08.2024 г. адвокат – пълномощник е оспорил от името на Н. Н. М. - гражданин на Руската федерация постановления на 09.08.2024 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] ОТКАЗ за издаване на виза, вид „С“, за краткосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 31.07.2024 г.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от адвокат Л. С., преупълномощена от упълномощения адвокат С. Б. и поддържа жалбата, съдържаща твърдения за процесуална и материална незаконосъобразност на оспорвания отказ. Желает възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно списък.

Ответникът, от чието име са представени от упълномощен юрисконсулт писмени доказателства не е представляван и не прояви процесуална активност. Задължението си, произтичащо от разпоредбата на чл. 170, ал. 1 АПК е прехвърлил на Съда, заявявайки с писмена молба (л. 19 от делото) искане, Съдът да задължи Държавна агенция „Национална сигурност“ да представи становище от проведена съгласувателна процедура, по заявлението от Н. Н. М..

Съдържащите се в делото доказателства, съставляващи административната преписка и представени от ответника, както и писмото, подписано от заместник – председател на

ДА „НС“ (л. 86) са приети без оспорване от страните.

Жалбоподателят Н. Н. М. – гражданин на РФ е заявила (л. 26 от делото) на 31.07.2024 г. пред Посолството на РБ в М. желание да получи индивидуална „виза С“, за краткосрочно пребиваване в РБ. На 09.08.2024 г., видно от представено по делото копие (л. 8) на Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с маркиране със знак „Х“ на т. 7 от формуляра, съдържаща предварително напечатан текст: „една или повече държави-членки Ви считат за заплаха за общественения ред или вътрешната сигурност“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана, а по същество е основателна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ.

Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективизиран обаче във формуляр, който не отговаря по форма и съдържание на формуляра, обр. 7, съгласно чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР. Процесният формуляр се различава по отношение съдържанието след изречението „основанието (ята) за решението са следните“, тъй като представлява словесно изписване (интерпретиране) на текстове от чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, но изрично посочване на норми от чл. 10, така както е в обр. № 7 липсва. Без да е цитирана изрично в процесния отказ конкретна хипотеза от изброените в чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ може да бъде прието, че тази по т. 7 от формуляра прилича на основанието по ал. 1, т. 1 на чл. 10, но това е само предположение.

От страна на оспорващата са представени описаните и в заявлението документи. Съдът, по указание от юрисконсулта от МВнР служебно изиска информация от ДА „НС“. Според подписаното от заместник – председателя писмо от 31.10.2024 г. „в Националната визова информационна система не може да бъде открита виза с номер 24013379, нито отказано заявление за виза“ от Н. Н. М.; „руската гражданка има издадена виза от 13.08.2021 г.“, но „липсват други записи по посочените данни...“.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в

тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза на основание, което прилича по смисъл на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ – „с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност“, но без да цитира законовата норма. От ответника не са представени каквито и да било преки и/или косвени доказателства, обосноваващи решението му да откаже издаването на виза, поради това, че „една или повече държави-членки“ считат Н. Н. М. „за заплаха за обществения ред или вътрешната сигурност“. Така формулираното основание не сочи ясно: коя държава – член на ЕС (дали само РБ) счита заявителя за заплаха и защо (въз основа на какви данни); заплахата за обществения ред ли е, или за вътрешната сигурност. Според разпоредбата на чл. 2, ал. 1 ЗДАНС Агенцията е „специализиран орган към Министерския съвет за изпълнение на политиката по защита на националната сигурност“, което означава единствено компетентният държавен орган, който следва да преценява, дали едно лице представлява заплаха за националната сигурност. Кое и да е консулско длъжностно лице не разполага с подобна компетентност. От друга страна нормата на чл. 170, ал. 1 АПК задължава административния орган да установи и докаже съществуването на посочените в акта фактически основания, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Т. доказване изобщо не бе проведено от страна на ответника. В този смисъл конкретни фактически данни, с които е мотивиран административният акт не се съдържат в писмени доказателства, които да са представени от ДА „НС“. Освен изложеното Съдът приема, че ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания пречат издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Издаденият на 09.08.2024 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в М. отказ за издаване на виза, вид „С“, за краткосрочно пребиваване в РБ е постановен в резултат на неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът не установи и не докажа по надлежния ред становището за наличие на основание, по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Отказът е издаден от материално компетентен административен орган, но не съответства на изискванията за форма, понеже не съдържа мотиви. По тези съображения подлежи на отмяна. Административната преписка следва да бъде върната на консулското длъжностно лице за ново произнасяне по заявлението от Н. Н. М. – гражданин на РФ, от 31.07.2024 г.

Отмяната на отказа обуславя основателност на заявеното от адвоката – пълномощник на оспорващата искане за възстановяване на разноските – 3 000 лева възнаграждение за адвокат, срещу което ответникът не е направил възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК и 10 лева държавна такса за образуване на делото.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 143, ал. 1, чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 173, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от името на Н. Н. М.- гражданин на Руската федерация постановен на 09.08.2024 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] ОТКАЗ за издаване на виза, вид „С“, за краткосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 31.07.2024 г.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България да възстанови на Н. Н. М. - гражданин на Руската федерация, [дата на раждане] в [населено място] да възстанови разноските за водене на делото и възнаграждението на адвокат, в размер на общо 3 010 лв. (три хиляди и десет лева).

ВРЪЩА административната преписка на консулското длъжностно лице в Посолството на РБ, в М. за ново произнасяне по същото заявление, след съобразяване с дадените с настоящото решение задължителни указания.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: